

troer navnlig, at det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgfreds, (N. Andersen) var blandt dem, der ved Sagens forrige Behandling gjorde sig til Talsmænd for denne Anstuelse. Hvad man nu end vil sige derom, og om jeg end for mit personlige Bedkommende kunde give ham Ret i Adskilligt af, hvad han sagde, og fuldt vel kan erkende, at Meget af, hvad der i den Retning er blevet bragt tiltrøvs, maa ansees for Frugten af en meget levende Indbildningskraft, kan jeg dog paa ingen Maade være enig med ham i, at Lovforslaget ikke skulde være uskikligt; thi det maa erkendes, at der i en meget vid Kreds og hos mange ellers fornuftige Menneſker er en meget levende Frygt for levende Begravelse. Det troer jeg er utvilsomt, og, naar det er Tilfældet, saa forekommer det mig, at Samfundet ikke kan være ligegyldigt overfor en saadan Frygt, men at det maa gjøre, hvad der er muligt, for at hæve Grunden til den. Nu vil der dertil maaskee blive svaret, og jeg troer ogsaa, at det blev gjort gjældende ved forrige Behandling, at, selv om man ikke optager en saadan Bestemmelse som den, vi have foreslaaet med Hensyn til Eighn paa Landet, vil dog allerede Lovforslaget, som det foreligger, indeholde flere Bestemmelser — særlig i § 1 om, at Eiget skal forblive liggende i længere Tid i Sengen, end hidtil har været fornødent, og i § 4 om, at Eighnsmændene i en skriftlig Erklæring skulle gjøre udførlig Rede for Grunden, hvorfor de antage, at Paagjældende virkelig er død —, der vilde medføre en saadan Skærpselse af det Bestaaende, der af enhver Fornuftig maa ansees for at være tilstrækkelig beroligende. Men jeg troer, at de Herrer, der antage dette, felle. Jeg troer overhovedet ikke, at den Frygt, som efter min Overbeviisning er temmelig almindelig udbredt, aldeles vil forstumme, og at Anklagerne mod Samfundet for, at man ikke gjør noget alvorligt for at hæve Grunden til denne Frygt, ville ophøre, førend man kommer til at lade alle Eighn blive foretagne af Læger. Jeg vil nu ganske vist erkende, at det ikke heller kan være vor Mening at forsøge dette gennemført for Tiden, men jeg skal dog ikke tilbageholde, at hvis man kommer saa vidt engang, vil man

ogsaa i andre Retninger kunne opnaae meget heldige og gavnlige Resultater deraf deels i Retning af Forbedring af de hygieiniske Forhold trindt omkring i Landet og i de forskjellige Samfundskredse, deels i det Hele i Retning af en fylldigere Oplysning om Sygdomsforhold og Aarsagerne dertil. Jeg veed ikke, om Sundhedstilstanden i det Hele taget hos os staaer ugunstigere end i andre Lande, men jeg troer at kunne sige, at naar man seer, f. Ex. paa Sæssionerne, den Mængde af svage og usle Menneſker, der findes her i Landet, er der ogsaa her al mulig Anledning til at have Opmærksomheden henvendt paa disse Forhold, og det er min Overbeviisning, at man ved saadanne almindelige Eighn af Læger fik disse til langt hyppigere end nu at komme i Berøring med forskellige Samfundskredse, og at man derved vilde give dem en hyppigere Anledning til at gjøre opmærksom paa Et og Andet, som det paa mange Steder kunde være ønskeligt at forandre med Hensyn til Levemaaden og den hele huuslige Deconomi. Jeg anfører dette som sagt kun for at sige, hvorfor det ogsaa af andre Grunde kunde være ønskeligt, at man endog gif videre, end vi gjøre ved de Omendringsforslag, vi have tilladt os at stille, men vi erkende paa den anden Side, at derom kan der for Dieblisset ikke være Tale. Det er ikke muligt at komme saa vidt endnu, men hvad vi for Tiden ansee for at være ikke blot ønskeligt og rigtigt, men tillige gennemførligt, er at fortsætte paa den Vej, som Lovgivningen engang i den Henseende har be- traadt; thi det er jo paavisseligt, at hele vor Lovgivning angaaende Eighn stadig har arbeidet hen til at gjøre det mere og mere almindeligt, at Eighn foretages af Læger. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at minde om, at den første Lov, vi havde om denne Materie, var Loven af 26de Juni 1829, som indførte Eighn ved Læger her i Kjøbenhavn. Efter nogle Aars Forløb saa man allerede det Heldige i denne Foranstaltning, og man ffred da til at udvide denne Regel, der kun gjaldt for Kjøbenhavn, til ogsaa at gjælde for Kjøbstæderne, fordi den der var praktisk gennemførlig, idet der dengang i alle eller saa